

**Pagini despre
Cornel Chiriac**

www.editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

Mircea Udrescu

**Pagini despre
Cornel Chiriac**

www.editurauniversitara.ro

**Editura Universitară
București**

Ilustrație: Mircea Udrescu
Tehnoredactare și copertă: Angelica Badea

Copyright © 2008
Editura Universitară
Director: Jur. Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr.27-33,
Sector 1 , București
Tel./Fax: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL
SUPERIOR (C.N.C.S.I.S.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate autorului

---

Distribuție: tel./fax: 021-315.32.47
021-319.67.27
comenzi@editurauniversitara.ro

ISBN 978-973-749-

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
I. Primele amintiri	9
II. Școala primară	15
III. Nelu sau Cornel Chiriac	19
IV. Ciclul al II-lea: clasele V – VII	25
V. Perioada liceului: clasele VIII – XI	27
VI. Cornel și ... fetele	31
VII. Scurtă incursiune în ambianța acelor ani	37
VIII. Lungul șir al hobby-urilor lui Cornel	
• Cornel – compozitor și baterist	45
• Cornel – actor de teatru	47
• Cornel – artist plastic	51
• Cornel – fotograf	55
• Cornel – filatelist	56
• Cornel – poet	57
IX. “Perioadele” lui Cornel	
• “Satisfacție”	63
• “Să fim groțești”	65
• “Bizar!”	67
• Cornel „rebel”	68
X. Jazz-ul este viața noastră sau „Unora le place jazz-ul”	71
XI. “Une voix du Kloakăn” și „Jazz-Cool”: istoria unei reviste manuscrite și neclandestine	87
XII. Clubul de jazz de la Casa Studenților din București	111
XIII. Oameni pe care i-am cunoscut	
• Jancsi Körössy	115

• Marius Popp	117
• Cristian Colan	118
• Johnny Răducanu	121
• Peter Banyoi	122
Epilog	125

www.editurauniversitara.ro

Cuvânt înainte

Această carte nu are pretenții de operă beletristică; orice încercare de analiză literară a textului, oricât de dură va fi, o voi accepta cu resemnare: nu sunt scriitor. „Meseria” este prea nobilă în viziunea mea pentru a aspira la așa ceva. I-am admirat întotdeauna pe scriitori, iar cartea și biblioteca au reprezentat, și reprezintă încă, pentru mine, veritabile zone de refugiu, singurele adevărate. Vă mulțumesc tuturor celor care mi-ați umplut zilele și, uneori, nopțile cu literatura voastră.

M-am simțit dator să scriu această carte în memoria celui care a fost cel mai bun prieten al meu și căruia i-am fost cel mai bun prieten: Cornel Chiriac. Cartea se oprește în momentul în care Cornel Chiriac a devenit „om public” – animator și realizator al emisiunii „Metronom”. Astfel, las celor care l-au cunoscut mai bine decât mine, în acea perioadă, plăcerea și onestitatea de a ne vorbi despre el. Așa cum l-au cunoscut.

Dedic această carte mamei lui Cornel Chiriac; rar mi-a fost dat să cunosc o mamă atât de devotată și de înțelegătoare. L-a iubit enorm pe Cornel și îmi închipui cât a putut să sufere la moartea lui. Cumnatei sale, Florina, și nepotului său, Cornel, sper să le fi răspuns, prin această carte, la multe întrebări pe care, pesemne, și le vor fi pus.

Autorul

I. Primele amintiri

Pitești. Oraș destul de mare pentru perioada de după Război, dar foarte repede devenit prea mic odată cu adolescența noastră: toată lumea cunoștea pe toată lumea.

Întâlnirile noastre, ale colegilor și prietenilor, aveau loc pe Strada Mare, la bară la Cofetăria „Violeta”, la „Staicu” sau la librăria „Cartea Rusă”. Adesea ne vedeam la unul dintre cele trei cinematografe ale orașului: „Muncitoresc”, „Lux” sau „Timpuri noi”. Nimic sau aproape nimic nu scăpa ochiului vigilent al binevoitorilor noștri, iar informarea părinților era promptă. Spațiul de libertate erau plaja de la râul Argeș, în timpul verii, și Trivale, frumoasa pădure a orașului, în toate anotimpurile.

Am fost coleg cu Cornel din clasa I, iar din clasa a V-a și de bancă; și așa am rămas până la terminarea liceului. Ne-a legat, în primul rând și foarte devreme, muzica de jazz. Cei care ne-au deschis gustul pentru acest gen de muzică au fost frații noștri mai mari: Valerică - al meu, și Dorel - al lui. Pasiunea ne-a fost întreținută, în perioada liceului, printre alții, de Șerban Pavlovici - *Șerby Sing Sing* -, un om deosebit din toate punctele de vedere, superior epocii în care trăia și a cărui viață ar merita un roman. Amintesc aici faptul că, după ce a reușit s-o „întindă” din țară, Șerban a trecut pe la Cornel, la München, în drum spre Statele Unite. Cornel a profitat de ocazie și i-a dedicat o emisiune în care l-a invitat să-și facă el însuși un program de muzică de jazz, așa cum ar fi vrut să asculte atunci când era încă în România. Iar Șerban și l-a făcut! A încheiat emisiunea spunând: „*Acum, I will „Take the A train” și plec în America*”!

Foarte instructive au fost contactele cu unii dintre membrii orchestrei Teatrului de Estradă din Pitești, în care Dorel, fratele lui Cornel, era baterist: trompetistul Ilie Tomiță, saxofonistul Gelu Mihăilă și, mai ale, Gioni (Johny) Ghiorghiu, chitaristul cu care seri și nopți întregi discutam în contradictoriu despre jazz, dar nu numai... Dar s-o luăm de la început!

Eu și Cornel ne-am cunoscut, probabil, la Grădinița din Piața Mică, sau Piața de Lemne, cum mai era denumită. Era prin anul 1946. În ciuda efortului educatorilor de a ne reține cât mai mult acolo, la diferite activități - îmi mai amintesc, dintre ei, doar de doamna Aneta -, frecventarea grădiniței era strict interesată în ceea ce ne privește: pe la ora 10 dimineața, ni se serveau paharul de lapte și biscuiții de la Ajutorul American. Adevărata noastră „Grădiniță” era curtea casei. La Crăciun, primeam cadouri tot de la Ajutorul American. N-am să uit niciodată mașinuța de cauciuc primită în anul 1946 și pe care am pierdut-o în zăpadă; am căutat-o toată primăvara, dar n-am mai găsit-o.

Amintirile mele despre această perioadă erau comune cu ale lui Cornel. Adesea ne aduceam aminte dimineața în care s-a răspândit zvonul că celebrul hoț Iorgu, care vârase spaima în tot orașul la acea vreme, fusese împușcat, împreună cu sora și cu cumnatul său, chiar în fața Grădiniței noastre, în Piața Mică. Trupurile lor au zăcut toată ziua în piață, cu sacii de lucruri furate în jurul lor, înainte de a fi ridicăți la căderea serii. Întregul oraș a trecut pe acolo ca sa-i vadă; noi - de mai multe ori. E drept că orașenii erau terorizați de „banda lui Iorgu”: odată cu căderea serii, nimeni nu se mai arăta pe stradă; „circulau” încă multe arme de foc la un an-doi după terminarea războiului.

Casa părintească a autorului, lângă Biserica Sfântul Ioan din Pitești

Vecinul nostru, domnul căpitan Iov, pozat la Maglavit cu Petruche Lupu

Îmi amintesc că, în iarna lui 1946, înainte de Crăciun, hoții ne furaseră și nouă din pivniță doi curcani, pe care părinții mei îi îndopaseră pentru sărbători. Cum ninsese abundant, tata a pornit cu jandarmii după ei, pe urmele poaspăt lăsate în zăpadă; odată ajunși în zăvoiuil râului Argeș, jandarmii au renunțat la cercetări, de teamă. Tiică, vărul nostru, care dormea la parter, în bucătărie, îi auzise troncănind în toiul nopții, dar nu s-a clintit, de frică.

Spuneam, la început, că, pesemne ne-am cunoscut la Grădiniță, pentru că nici eu și nici el nu ne aminteam unul de altul. Amintirile despre acea perioadă erau însă aceleași – mă refer la evenimentele importante. Familia mea locuia încă în clădirea internatului „Frăția”, iar Cornel - la câteva sute de metri mai spre centru, în apropierea Spitalului Mare, într-o casă pe care familia sa o împărțea, la acea vreme, cu domnul Balaban și soția sa. În afara Grădiniței, fiecare rămânea în apropierea „coconului” familial: eu - cu bunul meu prieten și vecin, Nelu al lui Toroapă, și cu Miți - în marea grădină a internatului „Frăția”, unde tata era director, iar Cornel - cu prietenii săi.

Dar cum i-aș putea uita pe vecinii noștri de atunci, mai ales prietenia și căldura cu care mă întâmpinau de fiecare dată când îi vedeam: domnul Gheorghe, brutarul, la care mă trimitea mama să împrumut formele de cozonac; moșu’ Petcu, debitantul, la care mă duceam cu plăcere, ca să-i ascult poveștile; domnul Căpitan Iov: impozant, ușor aventurier, un tip auster, de la care păstrez și acum poza sa făcută la Maglavit împreună cu Petrache Lupu, cel care pretindea că de mai multe ori, îi apăruse în cale Maica Domnului pe când se afla la câmp cu oile; băcanul, la care mă duceam cu lista scrisă de mama, ca să

cumpăr cele necesare pentru casă și pe care tata îl plătea odată pe lună, când primea leafa.

Prin 1947 ne-am mutat în casa care aparținea bunicilor mamei mele. Internatul fusese desființat, iar clădirea, distrusă parțial în bombardamentele din 1944, nu mai era locuibilă. Timpurile se schimbau dramatic. Legăturile de orice fel cu trecutul începuseră să fie nesănătoase. Bunul prieten al familiei, nea Fănică Popescu, ale cărui vizite meteorice erau o sărbătoare și pentru noi, cei trei frați, n-a mai trecut decât o singură dată, într-o noapte, să-și ia rămas bun de la tata, înainte de a se ascunde în Deltă și în Bărăgan. Vânătoarea „foștilor” era în toi. Nea Fănică fusese comisar de poliție și făcuse parte din garda personală a Mareșalului Antonescu. A ieșit în legalitate mult mai târziu, fără să facă prea multă pușcărie: avusese „șansa” unui accident grav la Govora, în primăvara lui ‘44, când era cu Mareșalul. Imediat după 23 august 1944, a depus pistolul și legitimația de comisar, după care și-a făcut pierdută urma „în natură”. Asta l-a salvat.

Și astfel, mutându-ne de la „Internatul Frăția”, am ajuns în gura Trivălii, în casa noastră de lângă Biserica „Sfântul Ioan”, vizavi de casa Mareșalului Antonescu, dar la aceeași distanță de Piața Mică, unde era Grădinița. Cohortei de prieteni i s-au adăugat alții, care mi-au rămas până astăzi. Fidelul „trio” de mari „nebunii”: Muți Neșțianu (poreclit *Muți sifiliticus bețivus* de către profesorul de desen și vecin al nostru Guță Popescu sau *Tata Guță*, cum îi spuneau toți elevii lui), eu și Biță Ștefănescu, la care s-au atașat Titi Stoica (poreclit *Muccinelli*, căci îi curgea mereu nasul) și Duminică Petre (cunoscut astăzi, în Pitești, sub apelativul *Pâtî*), surdo-

mut, dar cu care ne-am înțeles întotdeauna. Apoi Victor, celălalt Chiriac; băieții familiei Ciungu: *Mutu, Iță, Buric, Japonezu*, Ionel și Lucica; Dorel și Vicențiu (poreclit *Dobai*, ca și celebrul fotbalist, căci era singurul fotbalist stângaci din cartier), băieții Colonelului Toma și ai doamnei Lili, colega de liceu a mamei mele, buni prieteni ai familiei noastre precum și mulți alții din „gașca” din fața Regimentului: Mis, Barbu-*Gâscanu*, Cinel Marinescu, Puiu-Marinică, *Bebicu*, Marian, Apostol... Partidele de fotbal durau de dimineața până seara, cu mingi de toate felurile: de cârpă, din cauciuc și, mai târziu, cu mingi adevărate. Întotdeauna se găseau parteneri pentru o miuță, iar dacă nu erau, nu trebuia decât să fluieri, că apăreau imediat, iar jocul se încingea.

Dar unde era Cornel în această perioadă? Fără îndoială, viața lui era asemănătoare cu a tuturor copiilor de vârsta noastră. După plecarea Regelui Mihai, frecventarea Grădiniței din Piața Mică nu mai prezenta pentru noi nici un interes. Ajutorul American încetase. El - cu maidanul lui, eu - cu al meu. Venirea la putere a comuniștilor și, implicit, a rușilor se resimțea din ce în ce mai puternic. Tata făcuse deja „curățenie”: colecția cu „Revista Fundației Regale” și tot ceea ce putea fi considerat subversiv la acea vreme fusese ars. Pentru o carte interzisă sau suspectă, puteai fi „îmbarcat” și adesea nu te mai întorceai niciodată.

Astfel am ajuns la prima zi de școală.